

NOC

e.g

Barbara

Chodím po ulicích a toužím po ženách,
ale žádná mi nechce.
Chodím dál a vidím krám a v něm Barbara,

Už nejsem sám, ženu mám
a je umělá.
Vím, že v noci nejsem sám,
že mě rozkoš dá Barbara.

Tak chodím a touhu po ženách
už nemám.
Když si vzpomenu,
že doma Barbaru mám.

Klečím u Barbary, jako kdysi u almary
a necejtím se sám.
Než si nafouknu Barbaru,
vypiju si 1/2 rumu.

Ref:
Ó, tak krásná a něžná Barbara,
s tou se tak někdo nesetká

Barbara nepromluví,
jen když jí vytáhnu špunt z hlavy
a ukládám ji do almary.

Tiše usínám
a jsem rád, že jsem nebyl oddán playbojkám

Ref:
Protože mám, mám Barbaru. (4x)

© Dino.74.

Temně modrá lebka
s bílými kruhama
pod oteklejma očima
s masitými rty a bez
uší
V tanci nohou
skromně v rohu stojí
Opлетena létajícím tajemstvím

Nikdo neví
Zda je sama
Nebo jestli se
Nechává schválně
Opředávat pavučinou
Beznohého křížáka
Který je nadosmrti
Odsouzen k spřádání
Svých nepovedených
Potem promáčených
A krvavě zbarvených
Silonových nití

/FtEmi/

LÉTAJÍCÍ HRABĚ

Hraběnka z Edelstadtu mi políbila ruku
A já zase nevychovaný
A stále mladý
Pobíhal sem u stolů
A sluhům jedl kravaty
Ty kravaty mi udělaly na srdci uzel
A už jak ke skále city ke mně pronikaly
A já tak mladý
V hraběnkčině rouše
Kočárem se vozil
A vyjícím psům
Krvavé maso házel.
Na konci své cesty
Jsem kočího políbil
Do dlaně mu vtiskl zlato
A jeho vyjevenému obličejí zamával.
Poslední slova
Která ke mně pronikla
Byl kočího výkřik
&"HVJÉÉ A"
A tamtamy kopyt
prolétly krajinou
Jen jeden zůstal na tom kraji světa
A neodvážil se seskočit dolů
Jen svěsil ze Země nohy a
Kolébal se do rytmu Tanga
Měsíc se šklebil těm divným mravům
A vesmír otevřel klín svůj
A do toho klína
Ponořil sem hlavu, po té hlavě ruce, a pak tělo
Nakonec sem letěl
Letěl dlouho - unavený pták
A na konci své cesty
Jsem se do vesmíru
Naposled křečovitě

zasmál

/FtEini/

Právě odbyli jednu hodinu po půlnoci. Stojím tu sám. Zina a strach vylidnily město do poslední tváře, posledního úsměvu. Rozloučil jsem se s jedním ze svých posledních Já. A on se teď naprosto šíleně vrhl časem, aby tak alespoň na chvíli dokázal vzpomínat. Prší. Já dobrotivý otec svých bezjmenných dětí jejichž podobou je čistý papír a duši vše kolem stojím tu jak zázračné nic v dešti. A pak jsou tady také oni dva. Její černá smaltovaná duše a on.....

Upíral oči k ubíhajícím kolejím. Na zlomek vteřiny zablýskl prchající stín, dokonale živý stín zchromlý hrůzou. A pak ticho, nekonečně dlouhé ticho a tma. Coś sebou lehce trhlo, na tisíce neviditelných jehel zajelo do jeho zad a po té se celé tělo rozstříklo o dolní nápravu do skal. Dvojice bílých stěračů však vše během malé chvílky uvedla do původní podoby. Do skleněných oken se teď opíralo slunce a nablýskané tabulky se v něm leskly stejně jako vodní hladina při západu slunce. Od dveří se k němu pozvolna přibližovaly cizí kroky. Bleskurychle nahmátl na palubní desce dřevěnou rukojeť sekery. Útlé špinavé kůže krycí tlapy sjezly k jeho krku a začaly stále větší silou rdousit. Švihl. Dvě poloviny zvířecího těla bezvládně sklouzly k zemi a půvabná žena teď pomalu před ním svlékala sukni. Aniž by za celou tu dobu promluvila jediné slovo, omotaly se její nohy jako lana kolem jeho pasu a v drtivém objetí se počaly pozvolna vzpínat. Celá místnost se zaplnila sloupy žhavých jsker, které po stovkách dopahly na ležící těla. „Miláčku, miláčku.....“ Ale v tu chvíli stará černá lokomotiva vklouzla několik metrů silnou kamennou bránou do údolí oživených such. Těla milenců spojená v objetí se pozvolna měnila v hořící kouli, která v podvečer vylétla jako rudý bod v oblacích dýmu horkým komínem lokomotivy a vznesl se nad zvrásněnou tajemnou krajinou...

Leželi nazí blízko sebe skryti za hustým trním k jehož květům se slétávala hejna červených ptáčků, menších než špička palce lidské ruky, aby se tu uložila k sladkému nočnímu odpočinku. V katedrálách fialových konstrukcí nbes zasedli leži k hostině v dopijíce vřící tekutinu slunce, pokynuli Zemi na dobrou noc. Kdsi v dáli na hadovitém těle kolejí teď černá lokomotiva pomalu spřádá svá šílená rozhodnutí, vždyť její čas tprve přijde.....

Údolí táhnoucí se od východu k západu slunce ozařovaly stovky gigantických skleněných figur a jak první hvězdy pozvolna vyskakovaly na fialovém obrazu nebi, ohromná monstra se srotila v kruh vprostřed něhož klečel bělovlasý stařec. Tváře všech tak v naprosté strnulosti sečkaly do chvíle, kdy muž vstal a pevným hlasem počal předříkávat jakousi prastarou modlitbu, končíc co nejtišším „milujme se.....“ Po té se sochy opět daly do pohybu a zastavující se na různých místech upíraly zrak ke svým hvězdám. A tak nebylo sochy bez hvězdy a nebylo hvězdy na velikém nebi, na níž by nebyly upřeny oči některé ze soch. A pak se celé údolí rozzářilo tak mocným a nevýslovně vznešeným světlem a na tělech skleněnců se počaly vrstvit nánosy vesmírných barev, které ještě nikdy před tím lidské oko nespatriřlo. Menší sochy žen padly k ránu do orosené trávy a za tajemného skřípání skleněných čelístí poro dily nebi milióny nových hvězd. Ty jako ptáci vyrazily v hejnech vzhůru, aby tak stvořily stovky galaxií s jediným cílem - donekonečna tvořit krásno. Marie pevně stiskla Pavlovu ruku: „Jednou bych ti chtěla dát stejně krásné dítě.“ A sotvaže dořekla poslední slova, jejich těla se opět proměnila v hořící koule, několikrát zakroužila nad stínem černé lokomotivy a zmizela komínem v jejích útrokách.....

Pavel se prudce otočil. Spatřil však jen dvě půlky krysího těla jak se spojily v původní samičku. Zadíval se nad čáru ubíhajících kolejí. Náhle před sebou spatřil rychle se přibližující bod. Zavřel oči a ucítil jak dolní náprava černé lokomotivy cosi rozdrtila ve svých chapadlech.....

Letící stín černé lokomotivy již dlouhou dobu pádíl podél obrysů skal. Špičaté vrcholky žulových velikánů se vzpínaly jak stíny lidských rukou k nebi. Na horké plechy mašinky ve stále větších chuchvalcích dopadal sníh a syčivě při tom naříkal. Po chvíli se kabína, ve které spal Pavel začala v pravidelných stále sílících intervalech otřásat. Procítl. Měl pocit jakoby se země na tisíce kilometrů propadala a opět vzpínala snad jako hrudník nemocného v horečkách a křečích. Černá lokomotiva stále zpomalovala až zastavila uprostřed bílé sněžné pláně. Pavel si oblékl černý vlňák, sestoupil ze schůdků a upřel oči nad podivnou zemí. Pár kilometrů před ním ve sněžné vánici sebou škubal jakýsi ohromný rudý flek. Po pár minutách zřetelně rozpoznal, že tou rudou kaňkou na bílém sněhu je lidské srdce. Celé okolí poblíž této gigantické pumpy bylo zastříkáno čerstvou krví, která tu již dlouhé roky vedla takto svůj nerovný boj s mračny věčně se sypajícího sněhu. Náhle si všiml malého otvoru, který ústil z boku do neúnavně pracujícího svalů. Zakryl paží obličej a odfukován proudy horké tekutiny pokračoval směrem k němu. Kupodivu vládla uvnitř naprosté ticho.

Jen temné dunění rozzechvívalo občas smýkavé stěny chodby. Plížil se snad ještě půl hodiny a pak náhle chodba končila a na jejím konci spatřil malou holčičku se psem. Oba se k sobě tiskly a zoufale třeštily oči na bližícího se muže. „Jdi pryč, pryč...“ rozvzlykala se holčička a schovala tvářičku za svého němého kamaráda. Odcházel naprosto otřesen. Doposud se ještě nesetkal s nikým pro koho by on sám byl zle. Na zpáteční cestě si všiml, že černá lokomotiva ujela v čase jeho nepřítomnosti poměrně dlouhý kus cesty. Došel ke kolejím a pak se po nich vydal k černému stroji. Náhle v hromadě sněhu o cosi zavadil. Upřel oči k předmětu a hrůzou zkameněl. Byla to holčička a její pes.....

Trať se již poněkolic dnů stále svažovala. Vlak se řítil z hor a jen v prudkých skalních úžlabínách kdy už se zdálo, že se neodvratně musí roztržít o kamenné masivy, rozvřeštěly se brzdy ta kovovou silou, až ze samých vrcholků hor odletovaly kusy ledovců a mířily přímo na čelní kabínu, kde se teď v proutěném křesle pohupoval Pavel a dokuřoval dlouhý kávově hnědý doutník. Očima zkoumal palubní desku stroje, nad kterou poletovaly roje fialových broučků a neúnavně mačkaly změť tlačítek a páček. A pak se Pavlovi ze všeho toho příjemného bzučení a sýkání zamotala hlava, ramena se svezla do opěradel a on usnul. Když probudil, vlak stál uprostřed velikého mramorového nádraží. Kam jen dohlédl, blížila se bláznivá nástupiště se spoustou návštějí, čísel a ukazatelů. Pár kroků od jeho oken ležel na lavičce hnědý semišový kabát a zažloutlá krabička od cigaret. Neonové reklamy se v rychlém rytmu prostřídaly a poté celé prostranství na čas zakalila neprostupná tma. Pavel sestoupil zd dřevěných stupátek a vydal se hledatí východ z opuštěného bludiště.....

Dlouhou dobu bloudil v pustých ulicích. Nekonečným stínům mrakodrapů zkameněla křídla pod hvězdnou oblohou. Jejich černá těla připomínala sfingy civící do otačivých kotlů Vesmíru. Oraněné plechy popelnic na sebe pokukovaly z nároží s jakousi zlověstnou radostí. Zlý smutek podobný dítě vlůně matky tu upředl své pavučiny a ohrožené tělo křížáka zakončeno oranžově blikajícím okem viselo na nich naměstem jakoby snad bylo centrem toho všeho. Náhle zaslechl něžný ženský smích. Pár kroků před ním se z domu vynořila půvabná blondýna v liščí kožíšku a vruce s lahví šampaňského. „Nechceš si se mnou přihnout? Nikdo se se mnou nechtěl napít dokud jsem ještě žila.“ A znovu se rozchichotala tím svým něžným smích, odhodila kožich a tančila tak dále nahá ulicí dokud nezmizela Pavlovi z očí. Pokračoval dále přes sí-

ta ulic ve své cestě do chvíle kdy si všiml muže v brýlích s vlasy volně padajícími s ramenu. Sklíčka jeho brýlí se jiskřila ve světle neonů a Pavel postřehl, že oči pod nimi plynou stejně jako vlny na moři za dlouhých měsíčních nocí: Muž seděl u starých oprýskaných dveří a zpíval jakousi prastarou píseň o děvčátku na nebi s diamanty. Když skončil, vstal a jeho teskný pohled přešel Pavlovi po tváři a po té zmizely brýle a snímí zmizel i muž. Pavel dále bloudil ulicemi. Hlava mu třeštila jako střeš, když ho pohyblivé schody svážely dolů do podzemky. Bílé kachlíky na zdivu chodeb neodvratně připomínaly stovky těch nepohodlných nádražních hajzlů se studenou věčně tekoucí vodou. Pavel ušel ještě několik metrů, když se za ním rozzvučelo táhlé mrazivé vytí. Viděl jsem.. v v v... Hlas se zasekával jak zuby cirkulárky do dřevěných polen. Nad kolejem visel na drátech elektrického vedení postarší muž v černých kouřových brýlích. S obličejem mu v proudech stékal pot a ze skřípajících zubů se snášel k zemi bílý parašek. Celé jeho tělo bylo zkrouceno v strnulé křeči. Z úst se mu valily proudy pěny a slin a kupily se v lavonu umístěném pod jeho tělem. Pavel dlouho zíral na ten neskutečný zjev a potom se rychle otočil a rozběhl chodbou nazpět do ulic města. V docích předměstských domků vítr rozkmital plechové střechy do táhlých vibrujících zvuků. Začalo sněžit, stále hustěji a neúnavněji sněžit. Zachumlal se do svého zimáku a začal hledat cestu nazpět. „Když hudba skončila, zhasněte svět...“ Strhaná tvář se vynořila ze směhové vánice. „Hudba je tvůj jediný přítel...“ Přízrak se těžce zakymácel a vzápětí bylo slyšet jak do okna jednoho z domků vlétla lahev. „Tak co, je už to tam nahoře hotový? Už je to hotový?“ Mrazivý smích zápasil se sněhem a neznámý otevřel víko rakve, která tu ležela pohozená na chodníku, zabalil se do starých špinavých hadrů a víko nad ním opět neslyšně zaklaplo. Poslední zastávka Pavlova toulání městem byla v tajemně blikajícím domečku, „Na konci všeho.“ Uchopil starodávně zdobenou kliku, ve dveřích třikrát zapraskalo a on stanul v komůrce s malým stolem, židličkou a klavírem. Uvnitř poletoval skřítek s bílými vousky a na hlavě s červenou čepičkou. Plácal se do kolen, chochotal, ale vzápětí měl oči temné jak sám ďábel. „Lucifer Sam tě vítá brachu.“ Zlostně zakvičelo zvířátko a vztyčilo malou kostěnou ruku ke stropu. A v tu chvíli nebyl žádný strop, jen po la nech zavěšených mezi hvězdami se vznášely různobarevné postavičky skřítků z podsvětí. A skřet začal temným hlasem hovořit. „Toto jsou lidé ze země Zlomeného rohu. Moji černí bratři. V dobách kdy ještě žili na Zemi, posedlo jejich duše nevýslovné zlo, ale jelikož to byli lidé, kteří mi nikdy nechťeli sloužit, dokázali včas odejít. A tak ti živí na Zemi nacházeli jejich těla v domech fialově modrá od plynu, rozježděná na kolejkách, volně se klimbající za provaz na stromu. Bůh je proto nikdy nemohl přijmout ve

své zemi, a tak jim daroval alespoň tento svět. A tehdy spatřil Pavel v postavě jednoho ze skřítků i sama sebe. V tu chvíli však přiskočil mužik ke klavíru, oči upřené k té podívané hrál a hrál, tančil a skákal po židli až do chvíle kdy se za Pavlem zaklaply dveře.

Lokomotiva uháněla mezi lány obilí podél vinic šplhajících do svahů kopců a úpatí hor. Poledne. Lidé se vracejí s vozy obilí, žena v bílých sukních si utřela upocenou tvář a krájí teď dětem z bochanu krajíce chleba. Snad právě tady, právě tady, ale nic už se nedá zastavit ani vrátit nazpět.....

Mlčím tady v čase a pozoruji to, co se již ~~nikdy~~ ničím nedá zvrátit. Pokolejích běží muž a proti němu se řítí jeho vlak a v tuhle chvíli slyším to, co i on. Ten šílený zběsilý kolotoč strachu a bolesti. Vojáci zbarvili zákopy do rudá, z usměvavých dětí jsou přes noc temní šílenci a pak už jen řev a abstraktní chuchvalce krve. Ahoj Pavle. Hodně štěstí.....

/Lucke/

MLÁDATA

Hořící krb
tá je slovo
stejný pro nás všechny
Ďábelská hra jisker
barevné šaty - to vše do chvíle konce
Dříví praská a potom
uhasíná
Zkomírající oheň se naposlědy dívá na tu hradnou
podívanou
A teď už si jen sednout a poslouchat
pískot netopýrů
v studeném komíně nad vyhaslým ohněm
Jejich skřeky se stávají stále zběsilejší
To hledají svá mládata
Mrtvý prach na dně krbu
Smrt malých osamělých netopýrů
Je konec
nastává nekonečná zima

/HACOR/

BÝT VOLNÝ, SAKRA

Šílená radost

Énergie

A kdo ví co ještě

Mi teče po mozku

A na obličejí mi kreslí barevné mapy.

Venku někdo křičí.

To ta stará paní

Co tak ráda skáče pod naším oknem

Hltá s rozpřaženými rukama

Život.

Psi se houfují u krámů

A vzpomínají na starý

Dobré časy.

Vyblejskekej auták

Frčí po ulici

A rozstříkuje vodu z louží.

Lidi nadávají

Ale zapomenout nato

Je dílem

Zlostné chvíle času.

A proto na mě kepr zase poulí korálky

A já si zacpávám uši.

Kašlu na ty satrý almary

A na jejich naftalínový řeči

Tak volám!

Řvu!

Škáču!

"Dneska sem to zase rozjeli!"

A může mi bejt jedno

Úplně jedno

Jestli zejtra

Budu viset na klice

Protože moje duše bude žít někde hodně daleko

Stejně dábelскеj život jakwj sem provozoval tady!

/FtEmi/

BRÁNA NEBESKÁ

Poznal jsem
Že krása všedních věcí
Může rozjitřit duši
Stejně jako
Neskutečné slunce
V nekonečně pálícím
A dýmajícím ohni

A proto
Když prádlo staré děvky
Modrá na měsíci
Jdu zase tam
Kde slunce nesvízí
A plameny z božského pekla
Stříkají
Až na bránu nebeskou

| Ft EMI |

MODLI SE!

Ach, ty stárnoucí krásu
Nestůj tak shrbeně
U červotoči
Prožraného zábradlí
Sedni si na schody
A usměj se
Sukni si shrň pod sebe
Nohu si hod přes nohu
A nezavírej dveře
Hned zase půjdeš
Chceš nás jen potěšit
Tím
že stárneš
Ale tvůj obličej
A křivý úsměv
Naušnice v uchu
Velký nos
A vůbec každý vlas
Nás volá zpět
Protože neví
že ptáci
přiletí
Zase
Až na jaře

/FtEmi/

DIV SVĚTA

S klidem hárající srny
Vešel do snu.

^ to jen proto
že dnes večer
Nepřemýšlel o temném
Ženském klíně.

Ano o tom
že na plátně
Sídí
Šedé oko vraha
Jeho neplodných dní.

Ale ví o tom,
že mu z úst tekly sliny
Když se k němu holka
V autobuse přitlačila
Krásně cítil ty její prsy
Na svém těle obtisknuté
A vášně ho orosila

Dumal potom
V kleče
Nahý
O ženách
A nevěděl
že jeho bouře
V mládí přestat nemohou

/FtEmj/

-CIT

V pěkným dřevě
Asi je to bříza
Je zatlučeněj
Starej
Zrezlej
Hřebík.
Stáří se trochu ohnul
A tak vypadá
Jako poustevník
Hledající vodu
V poušti

Já ale smělu v tom
Ze na něj každej kašle.
Nikdo se ho
Nezeptá
Na zdraví
A nikdo mu nepodá hůlku
Kterou by se podpíral
Svůj vohnutej kříž

Vypadá to
Ze mu ani nejde
Vo nákej soucit
Chce jenom vočkama
Vstřebávat dání kolem
A houby mu záleží
Jestli je něk platnej

Znám se s ním
Už nákou do bu
Von mě totiž vobčas poprosí
Abych ho pootočil
Víc ke slunci
Strašně rád se totiž opaluje.
Govídá
Ze není zrezlej
Ze ho jen trochu sežehly
Sluneční paprsky.

A já můžu tvrdit
Ze základem našeho citu
Je jeho poznání
Ze jednou vezmu kladivo
A do toho pěknýho dřeva
Ho zatluču

/FtEmi/

Už se vážu na horký tlukot srdce
Na studený pot
A chvění rukou
Podat zas někomu hrst písku
S obtisknutým obličejem
Jak rozmazaný stín za kuchyňským oknem
Jak ďábelský smích z auta na střeše
a spektrum tvých očí
Já utíkám za ním
Padneme si do náruče
Ne.....
Zas jen ten mrtvolný zápach.

/FtEm1/

Odkryjeme stopy masek
přidělené okolnostmi

časem

Pak pomalu otevřeme oči
abychom se nelekli té malé

povrásněné tváře
/s výrazem idiotů/

Slova ve větě

semena v půdě

Prší

omývání vrásek

A stromy rostou

Dosáhly už výšek předsudků

Z naučeného strachu před vším velkým

saháme po tvářích na gumíčku

Promočené cáry šatů

a nedotčený makeup

Možná si utrhnu i jabko

až se nám bude chtít

mluvit zas pravdu
/třeba jen o ptácích/

Pod korunami kaštanů ubíhala uzká pěšina. Měsíční paprsky azurovým štětcem přejížděly po žilkách napadaného listí a podzimní vítr přinášel do těchto míst stále větší cáry chladné noční mlhy. Po chvíli se koruny stromů rozestoupily a cesta se rozlila jako koryto vyschlé řeky do polí. A tady na kraji bezbřehého království přírody rozhodli se lidé před mnoha sty let ukrýt do ticha stromů hřbitov pro ty, kteří odešli ze světa z vlastní vůle. Je tu ticho, dobrotivé ticho, a přesto ten kdo někdy zabloudí do těchto míst, má pocit jakoby slyšel zoufalý neúprosný křik. Hlasy se spřádají nad kamením hrobů a i když vlastně vůbec žádný neslyšíte, máte najednou pocit jakoby ti v zemi po čemsi nesmírně toužili. Pouze jedna věc ruší výsostný klid těchto míst: Z oken malé kamenné márnice pomalu vytéká hadovité tělo světla....

V nízké zatuchlé místnosti stojí blízko sebe šest dřevěných, černým lakem natřených měrů a na nich odpočívá šest těl oblečených do černých svátečních šatů. U dveří přechází menší šedivý muž a rozrušením si drolí z peřinek dlaní kůži. Náhle se zastaví, přiblíží k prvnímu nebožtíkovi a začne k němu hovořit. „Jmenuji se František. Lidé ve městě mne nazývali básníkem, ale ono to není tak docela pravda. To už je dávno, co jsem tam naposledy byl, no ani nevím, že se snad něco změnilo. Víte já jsem vlastně něco jako farář. Od chvíle kdy jsem poznal, že každý mrtvý není zase tak docela mrtvý, vidím své poslání jedině tady mezi vámi. Mě je totiž moc líto, když někdo ještě po smrti vzpomíná na svět v ošklivém. Ale co to říkám. Já totiž vůbec nevím jak vám to povědět. Moc rád bych vám něco pěkného ukázal. Chcete...?“ A tehdy se šedo modré rty rozevřou a mrtvý zašeptá: „Ano...“ Tak chodí básník od jednoho k druhému a když je se vším hotov, ještě jednou se xxxkxví rozhlédne po těch, kteří souhlasili. Pak vyloví ze své mošničky skalpel a po jejich lebkách pomalu objíždí kružnice. Kostěné klace se se skřípnutím rozskočí a z nich s mlasknutím vypadávají do básníkovi mošničky jejich obsahy. Po té pan František za sebou zavře dveře, přehodí si vak přes rameno a za veselého pohvizdování spěchá s nákladem pod korunami stromů do svého příbytku.

Prostornou místnost osvětlovaly zelené, modré a červené zářivky, rozmstěné rovnoměrně po stěnách a na stropě Františkova obydlí. Básník opatrně vyjmul náklad ze své torny. Prohlédl každý kus zvláště proti světlu a uložil k stovkám ostatních do dřevěných poliček, které se pnuly podél bíle vymalovaných zdí. U každé přihrádky bylo ještě mámo jejího obsahu návštěví se jménem dotyčného a malá lampička, která osvětlovala jeho povrch. Pan František usedl uprostřed své pracovny do brokátově vyšíváného křesla a naslouchal jak se po místnosti rozléhá tichý myší pískot, hloučky v některých přihrádkách sebou čas od času pohnuly a postupně se natáčely svými čely k místu kde oddychoval jejich pán. Básník dvakrát významně zakašlal a v místnosti zavládlo naprosté ticho.

„Dobrý večer milý přítelé, věřím, že stejně jako pro mne byl i pro vás tento den příjemnou chvílí sladkého rozjímání a bratrské lásky. Ti z vás, kteří se cítí dosti silní, mohou slézt ze svých skrýší na zem a naslouchat mi zde, aby tak sami sobě byli co nejbližší.“ Po těchto slovech se jich pár z několika přihrádek vysunulo, slezli na zem a po chlupatých pavoučích nohách dolezli těsně až k básníkově pohovce. Pan František se na ně usmál, něžně je pohladil svou jemnou dlaní a opět se uvelebil ve své pohovce. V ruce rozevřel malou koženou knihu a začal předčítat jednu ze starých řeckých pohádek. Když skončil, ozval se opět místností myší pískot. Hloučky pobíhaly po podlaze, škádlivě na sebe narážely a potom na důkaz přátelství se o sebe třely a dlouhou dobu tak zůstávali stát na různých místech místnosti. Pan František vstal, otevřel dveře svého domku a pomalu kráčel k lesu nad jehož říjí teď bloudil půlměsíc. Za ním se pomalu loudali skupinky větších i menších mozečků a vzrušeně pískali při pohledu na hvězdnatou oblohu. Pan František v těch chvílích přednášel nejraději varše. Tolik smutné a i krásné, že jemu samotnému kolikrát vytryskly z očí slzy.

„Tak vidíte přítelé jak krásný je tento život. A věřte, že pro mne je tím největším štěstím, že vám ho mohu odkrývat v úplné nahotě, čistý a habký jak malé děťátko.“

Místem, které měl básník ve svém domečku nejraději byla malá kuklovna. Mozečky, které se za dobuco společně žili s ním dosyta nasytili krásou, ukládal básník do této komůrky, aby se zde za dobu několika měsíců zakuklili do bílé a volice jemné látky. Prostor neustále vyhřívaly tři teplomaty, které sam před několika lety umístil, jelikož teplo příznivé ovlivňovalo tento proces. Básník navštěvoval kuklovnu pravidelně každý večer kdy už ostat-

ni spali, aby se tu zahřál příjemným pocitem dobře vykonaného díla. Dnes byl ale tak znaven, že i na tuto svou radostku dořista zapomněl a usnul ve své lenošce. Zavedl totiž své přátele pod mohutný topol poznání, osamocený uprostřed prostorné roviny. Hozečky čekali pod jeho stínem zatímco pan František dýchal do jeho korun a strom rostl, vzpínal své větve ke hvězdám a když dosáhl té ohromné výšky, jeho koruna se tam nahoře otřásla a on našel do svých větví hvězd. Potom opět klesl k zemi a pokryt tou nádherou vypudil ze své koruny zvláštní nasládlou vůni. Básník a patetní omámení tím upadli do dlouhého snu a zatímco spali, hvězdy jim vyprávěly o dalekých světech, o obrovských andělech s prachovými pařím, kteří dříve žili na zemi, o tom všem nekonečném, nikoliv však nedosažitelném a vzdáleném.

Přišla zima. Celé okolí usnulo pod bílou pokrývkou a s ním i on s ostatními. Čekal je předlouhý zimní spánek, ale ještě než se očka posledního - pana Františka ponořila do království snu, vzpomněl si na své kukličky, na první jarní den kdy je vyprovodí na tu nejhezčí cestu, jakou sám ještě nikdy nepoznal.....

Dnes je den motýlů, kamarádi. Kamarádi moji, bratříčci drazí. A básník František běží polem, dlouhé vlasy mu vláží jak meluzína a po tvářích se kutálí slzy krásnější duhových rybích oček. A pak složí do mokré trávy svoji mošničku, opatrně klade bílé kukly vedle sebe a sedí tam s nimi jako šťastný král. A to tak dlouho, dokud mu nejkrásnější motýlí křídlo naposlady nezavává z modrého letního nebe.,,Jsem dnes šťastný, tolik moc šťastný" šeptá svým hláskem a bloumá tak celý den mezi hlevičkami květin. K večeru se potom pomalu vrací pěšinou mezi stromy domů. Ještě pár kroků a uvidí svůj domek, to hnízdačko štěstí a lásky. Přes louku však k němu náhle stále silněji počnou doléhati hlasy. Kolem jeho domu stojí houf rozdrážděných lidí a cosi povykují zatímco z oken zlostně vykukují plameny.,,Děch bože můj!" Básník utíká, ale není to již jen běh, křídla v jeho pažích ho nesou nad zemí. Je konec, konec. Lidé z města zapálili jejich štěstí. A teď se k němu blíží. A přibíhají další a další. Servou z něj šaty a nelítostně kopou do nahého těla na zemi. A pak pan František vstává. Vrávorá ve svých modrých kalhotkách v pevně sevřeném kruhu lidí. A teď přiskočují dva chlapi z ústavu pro choromyslné a lámcou au ruce, jeho křehké jemné ruce. Starý tlustý úředník pevně svírá že-

leznou tyč... „Ty zvíře, zvíře jedno, všaj já ti to ukážu“ a tluče do jeho hlavy tak dlouho až se celičká rozstříkne po louce jako bílá kapička vody. Pan František ale v tuhle chvíli již nic necítí. Dva velcí motýli kráčí k jeho tělu... „Co vám to jen udělali Františku.“ Něžně ho uchopí v podpaždí a odnáší navěky pryč, tam kde si lidé neubližují a jejich jediným štěstím je mít druhé rád.

/Lucke/

DOBROU NOC ALEŠI

Unavený motýl mi vletěl do kapsy
a spí
nožičky zavěsil do lanoví nití
a lehký vítr odnáší jeho koráb
i s mým kabátem
kamsi daleko do noci

UKRYTÝ V JABLÍČKU

Prší
slyším neviditelný déšť
jak se bosý po kolínka brouzdá
v mých myšlenkách
Déšť a NIKDO
šťastně krásný samotou
Prší
myšky se radují v loužičkách
a přes domy až sem
cítím tu vůni
V sadech kvetou jabloně

Míval jsem postel ^{plnou} narůžovělých ještě slepých koťat. Tulila se mi
chmýřím po bříšku, byl-li čas nekonečného smíru a ve dnech kdy
nám klikaté blesky na výzvu mlátily do oken, prchala do mne a jako
stařečkové se krčila u tajemného ohýnku, který si jedné noci nabrou-
sil zoubky na hvězdách a já ráno nahmatel na břiše hromádku pope-
la. Ty koťata jsem už nikdy nepotkal.

/Lucke/

DOBĚ...

Je to divné
sedím a myslím na tebe
trochu si zahřívám
a klopýtám na kraji horké noci
se vztyčenými tykadly
zvedám těžký kabát
je plný nedohaslých slůvek
má zahrádka je vsutku země
plná zvířátek
nesu se dlouhým dnem
a když k večeru usíná
hledím jeho prostydlé prsty
asi ani nevíš
že ten maličký brouček
se včera
zase opil
přiletěl anděl
lehce třepetá křidélky v mé malé komůrce
podávám psaní
má velké hnědé oči a usmívá se
je mi ho líto
zavírám oči
to jediné co smím udělat
a každé další slovo visí jako černá záplata
nad mou nocí

/Lucke/

ROCKOVÁ POEZIE

DOORS

"DOORS"

To je konec, krásný příteli,
To je konec můj jediný příteli,
Konec všeho, co jsme si plánovali,
konec všeho, co zůstalo
žádná záchrana nebo překvapení, prostě konec.
Už nikdy nepohlédnu prostě do tvých očí.
Dovedeš si představit, co bude ?
Ničím neomezená volnost
se zoufalou rukou potřeby cizince
V této zoufalé zemi.

Jsem ztracen v římsky divoké bolesti
a všechny ty děti jsou šílené!
Všechny ty děti jsou šílené,
čekají na letní déšť.

Na pokraji města je nebezpečí,
jeď královskou dálnicí,
Podivné úkazy ve zlatém dole.
jeď královskou dálnicí na západ, děvče.
Na hadu vjeď do jezera, starobylého jezera,
had je dlouhý sedm mil.
jeď na hadu, je starý
a jeho kůže je studená.
Západ je nejlepším.
Západ je nejlepším.
Pojď sem a odpočineme si.
Modrý autobus nás volá,
řidiči, kam nás vezeš?

Vrah se probudil před úsvitem,
obul si boty
vzal si tvář ze starobylé galerie
a šel halou.
Vyšel z pokoje kde žije jeho sestra
a pak nacističtil svého bratra
A šel dál halou.
A vešel do dveří
a nahlédl dovnitř.
"OTČE ?"

"ANO synu?"

"Chci tě zabít. Matka chci tě..."

Pojď dívče, ber tu příležitost s námi.
Pojď dívče, ber tu příležitost s námi.
Pojď dívče, ber tu příležitost s námi.
A počkej na mě vzadu v modrém autobusu.

To je konec můj krásný příteli,
To je konec můj jediný příteli.
tvá snaha o osvobození mě zranuje,
ale ty mě nikdy nebudáš následovat.
Konec smichu a jemných lží,
konec noci v nichž jsme zkoušeli umřít.
To je konec.

ZAPAL MŮJ OHNĚŇ - LIGHT MY FIRE

Ty víš, že by to nemusela být pravda
víš, že bych mohl být lhař, kdybych ti to říkal.
Naše dívka, nic bychom tím nezískali.
Pojď dívče, zapal můj oheň.
Pojď dívče, zapal můj oheň.
Zkus proměnit noc v oheň.

Čas váhání je pryč, není čas se stydět,
zkus to teď, naneštěstí něco ztratíme,
a naše láska se stane pohřobnou hranicí.
Pojď dívče, zapal můj oheň.
Pojď dívče, zapal můj oheň.
Zkus proměnit noc v oheň.

KUCHYŇE DUŠE - SOUL KITCHEN

Hodiny říkají, že je čas zavíít
Hádám, že bude lepší, když už půjdu
Radši bych tu zůstal celpu noc.
Auta olná očí se šourají kolem.
Pouliční světla rozlévají svůj falešný žár.

Jako by byl tvůj mozek poraněn lhostejným útokem.
Nít kam odejít.

Nech mě spát celou noc v tvé kuchyni duše

Nech mě ohiát mou mysl

u tvých něžných ramen

obrat mě

a já, děvče, zvědavě klopýtám

neonovými háji.

Tvé prsty hbitě tkají minarety

hovoří tajným jazykem.

Zapaluju jinou cigaretu.

Uč se zapomínat, uč se zapomínat.

Uč se zapomínat, uč se zapomínat.

Hodiny říkají, že je čas zavíít

Hádám, že bude lepší, když půjdu

Raději bych tu zůstal celou noc,

celou noc.

KONEC NOCI - END OF THE NIGHT

Jeď dálnicí až na konec noci, konec noci, konec noci

Jeď cestou do jasné půlnoci, konec noci, konec noci,

Jsou říše blaženosti, říše světlo.

Někteří se rodí do sladké blaženosti,

někteří se rodí do sladké blaženosti,

někteří se rodí do nekonečné noci.

Konec noci

Konec noci

Konec noci

Konec noci

KŘIŠTÁLOVÁ LOĎ - THE CRYSTAL SHIP

Než upadneš do bezvědomí, rád bych dostal další polibek
další jiskřiví příležitost k blaženosti
další polibek, další polibek.

Dny jsou jasné a plné bolesti
Uzavři me ve svém něžném dešti.
Doba, kdy jsi utekla, byla příliš šilpná.
Potkáme se znovu, potkáme se znovu.

Ach řekni mi, kde leží tvá svoboda.
Ulice jsou pale, které nikdy nezahynou.
Zbav me důvodů.
Proč si dala přednost pláči?
Nepředějí bych adlatěl,

Křišťálové láze se plní.
Tisíc divok, tisíc varušení.
milion způsobů jak stravit svůj čas.
Až sevrátíme, napíšu.

BER TO JAK TO PŘÍCHÁZÍ - TAKE IT AS IT COMES

Je čas zít, čas lhat, čas smichu, čas umírání.
Ber to klidně, děvče, ber to tak, jak to přichází.
Nesmíš nic uspěchat, pokud chceš, aby tvá láska vydržela.
Příliš nespícheš.

Je čas se procházet, čas utéct
je čas namířit šíp k elunci.
Ber to jak to přichází, děvče, ber to jak to přichází.
Nesmíš nic uspěchat, pokud chceš, aby tvá láska vydržela.

SUPERTRAMP

"BREAKFAST IN AMERICA"

THE LOGICAL SONG - LOGICKÁ PÍSEŇ

Když sem byl mladý, zdálo se mi, že život je krásný
Zázrak, oh, jaký krásný a kouzelný
A všichni ti ptáci v stromoví budou zpívat tak šťastně
Radostně a hravě mě pozorují
Ale pak mě poslali pryč, aby mě naučili jak být rozumný
logický, odpovědný, praktický.
A ukazali mi svět, kde mohu být spolehlivý,
klinický, intelektuální, cynický.

V tomto čase, kdy celý svět spí,
se vnučují otázky příliš hlubokomyslné
pro tak prostého člověka.
Prosím tě, řekni mi, co jsem se dozvěděl
vím, že to zní absurdně
ale prosím tě, řekni mi, kdo vlastně jsem.

Teď dávej pozor, co právě říkáš, nebo tě budu označovat za
radikálního, liberálního, fantastického, zločinného.
Proč to nepodepíšeš, rádi bychom pocítili, že jsi
přijatelný, slušný, reprezentativní, rostlina!

V noci, kdy celá zem spí,
se vnučují myšlenky příliš hlubokomyslné
pro tak prostého člověka.
Prosím tě, prosím, řekni mi, co jsem se dozvěděl
vím, že to zní absurdně,
ale prosím tě, řekni mi, kdo vlastně jsem.

Včera časně ráno

Jsem byl vzhůru ještě před rozednáním
a dopravy se mi líbilo, kde pobývám,
Ale musím se stěhovat dále.

Jako král bez zámku

Jako královna bez trůnu
Jsem milovník časného rána
A musím se stěhovat.

Teď sice věřím, že to, co říkáš,

je nesporná pravda
Ale já musím mít všechno po svém,
abych si uchovával své mládí.

Jako loď bez kotvy

Jako otrok bez řetězu
Pouze pomyšlení na krásné dámy
mnou chvěje.

A já budu stále zářit

Zářit jako nový
Nikdy se nepodívám na sebe
Nebudu mít velkou potíže.

Sbohem cizinko, bylo to krásné

doufám, že najdeš svůj ráj
Pokoušel jsem se pochopit své hledisko
doufám, že se všechny tvé sny splní.

Sbohem Marie, sbohem Jano

Setkáme-li se ještě vůbec někdy?
Nepociťujte smutek ani hanbu
Přijďte zítra, nepociťujte žádnou bolest.

Teď někteří dělají a někteří nedělají

a některé přestě nemůžeš poznat
A někteří budou a někteří nebudou
a některými je to pořád dobré.

Někdo se vysvětluje svým způsobem

To mne vůbec netrápí
Prý ďábel je můj vykupitel
Ale já si ničeho nevěším

A já budu stále zářit
Zářit jako úplně nový
Nikdy se nepodívám na sebe
Nebuďu mít velké potíže
Sbohem cizinko, bylo to hezké.....

LORD IS IT MINE - PANE, JE TO MÓJE?

Vím, že existuje důvod, proč nepotřebuji být sám
Potřebuji najít nějaké tiché místo, kde se mohu dát trochu
dohromady. Je to moje, pane, je to mé?
Vždyť víš, že jsem strašně unavený z bitev svého života
A nahokrát se zdá, že jsi jediná naděje na dohled
Je to moje, pane? Je to mé?

Když je všechno v tmách a nic se nezdá být
dobré. Není zde co vyhrát a není třeba bojovat

Nikdy jsem se nepřestal divit nad krutostí této země
Ale zdá se, že čas smutku je i časem porozumnění
Je to moje, pane? Je to mé?

Když je všechno v tmách a nic se nezdá být dobré.
Není zde co vyhrát a není třeba bojovat

Kdybych jen mohl najít cestu,
Jak pocílovat tvou něžnost po celý den
Ta láska, která kolem mne září by mohla být má
Tak nám odpověz prosím
My víme, co musíme udělat
Musí tu být tisíce hlasů pokoušejících se přežít.

CASUAL CONVERSATION - NÁHODNÉ ROZHOVORY

Nezáleží na tom, co říkám
Ty stejně nikdy neposloucháš
Prostě nevíš, co hledáš

Jediné co mám, je fantazie
Ale ty říkáš, že i to je špatné
Prostě nechápu, proč se nashodneme.

Zas mě nudí ty nádherné rozhovory
Nekonečně plynat
A vůbec nezáleží na tom, co říkám
Protože mě stejně ignoruješ,
Stejně dobře bych mohl mluvit ze spaní,
nebo bych mohl vzlykat.

Snažíš se abych se cítil zcela nicotný
Vždyť zde vůbec nic nezůstalo
Proč pokračovat?
Doufáme ještě, že se nám bude zase dařit

Nezůstalo mezi námi žádné spojení
Ale jsem to já nebo ty koho z toho vinit?
Zde nemohu nic dělat, ano, zvolna se ztrácíš z obrazu
Nevíš ani, jestli cítím radost či bolest

Taď se zdá, že je všechno vyřčeno
Když již musíš odejít, tak jdi hned
Mě bych cítil smutek
Ale věřím, že jsem opravdu spokojený
Ano, věřím, že jsem opravdu spokojený.